

Son Mektup

– Ahmet Yüksel · 27 Kasım 2010

Sevgilim, Sana bu mektubu,
Ölümünden sonra okursun
Diyerek, yazıyorum;
Hatırlarsın beraberdik bir zamanlar.
Hayaller kurardık, birlikte,
Geleceğimize, dair;
Evler yapardık, köşkler saraylar gibi,
Ve bahçelerimizi süslerdik,
Bahçemize, diktiğimiz güllerle.
Lale sümbüllerle.
Mehtaba bakıp, yıldızlara
Mehtaba karşı seninle;

Sevdamız, dillere destandı.
Yine de kavuşamadık;
Dağları delmiş, Ferhat Şirin gibi;
Nedense, ikimiz;

Şarkılar çalınırdı,
Bizim için, loş salonlarda, içkide akşam eğlencelerinde,
Dans ederdik, onca gözlerin önünde.
Gülerdik güldürdük, insanları fıkralarımızla;
Hele senin, o söylediğin,
Şarkın vardı ya, hani sen çok severdin
sen onu da çok söyledin,
Sarı gelini.
Nasıl da ağlamıştım, içten, içten
senin dilinden o şarkı nağme, nağme, dökülünce;
Unutur muyum, sanırsın seni, unuttur muyum; Şimdi sen benden çok uzaklarda olsan da yeni sevdiğinle,
asla unutmuyacağım seni.
Erişilmez olsan da ben hala o günleri anıp özlüyorum,
O günleri yaşıyorum, hayallerimle,
Sensiz geçen, her anım bir acı,
Her yer karanlık benim için,

ibilesin Şimdi ellerin olan sevgilisi;

Uykusuz geceler sendendir,
GözyaŐları, senden, hasret hicran
Sendendir;
AĞladığım yıllanmıŐ Şarkılar, Hüzünlerse, benimdir. Nedeen,neden.

Ya sen, ya sen, sen nasılsın Şimdi?
Sen bir gece ansızın uyanırsan,
Őayet o derin uykundan;
Bilirim ki uykunu kaçıran o rüya benden, kaynaklanır.
Elveda, elveda unutamadığım,
Şimdi başkasına yar olan,
sevdiĐim, elveda;